தத்சினி

டாக்டர் தம்பிமுத்து, 'சரக்கு மாஸ்டர்' வைத்தாவையே சிறிது நேரம் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

பாதி வழுக்கையாயிருந்த தலை ஒரு காலத்தில் முழுக் குடுமியாக இருந்திருக்க வேண்டுமென்று தோன்றியது. இருந்த பாதியும் அழுது வடியும் பழுப்பு நிறத்திலிருந்தது. ஆங்காங்கே, ஓரிரண்டு வெண் முடிகளின் புன்னகை.

எண்ணெய்க் கறை படிந்த ஒரு காசித் துண்டு தோளை அலங்கரித்தது. அழுக்கு வேட்டி, அழுக்குப் பூணூல்.

வைத்தா, உட்கார மறுத்து நின்று கொண்டிருந்தார். முகத்தில், தாம் சொல்வதை டாக்டர் மறுக்க மாட்டார் என்ற எதிர்பார்ப்பு தெரிந்தது.

தம்பிமுத்துவுக்கு திடீரென்று கோபம் வந்தது. என்ன மனுஷன் இவன்? இவருடைய அக்காவுக்கு கான்ஸரா இருக்கலாமென்று தான் சந்தேகப்படுவதை அவளுக்குச் சொல்ல வேண்டாமாம்! அவளுக்கு இது அதிர்ச்சியைத் தரலாமென்ற நல்ல எண்ணமெல்லாம் இல்லை, வடிகட்டின சுயநலத்தின் காரணமாக இச்செய்தியை அவளுக்குச் சொல்ல வேண்டாமென்கிறார்! இது ஒரு மனிதப் பிறவியா?!

''என்ன டாக்டர், பேசாமெ இருக்கேள்?''

''என்ன சொல்லறது, உங்க சுயநல காரணத்துக்காக, என்ன வியாதியா இருக்கலாங்கிறத்தை உங்க அக்காகிட்டே சொல்ல வேண்டாங்கிறீங்க, அப்படித்தானே?''

''சுயநலம் இல்லே டாக்டர்... என் நிலைமையையும் நீங்க யோசிச்சுப் பாக்கணும்...''

அவர் 'நிலைமை'யையும், வைத்தா விளக்கிச் சொல்லி விட்டார்.

ஐந்து பெண்கள். மூத்தவள் அம்பா. இருபது வயது. இரண்டு வயது இடைவெளியில், மற்றையப் பெண்கள்.

'கண்ணே கண்ணெ'ன்று ஓர் உருப்படாத பிள்ளை.

அம்பாவுக்குத் திருமணம் செய்தாக வேண்டும், அதற்குத் தேவை, பணம்.

பணம், வைத்தாவின் அக்காவிடம் இருக்கிறது. அவரிட மில்லை. வைத்தாவின் அக்கா, இரண்டாம் தாரமாகப் போய், போன சுவட்டிலேயே பிறந்தகம் திரும்பி வந்துவிட்டாள். பிறந்தகம், வைத்தா வீடு தான். அவருக்குப் பெற்றோர் இல்லை.

வைத்தாவின் அக்காவுக்கு இறந்த கணவர் மூலம் வந்த கொஞ்ச நஞ்சம் சொத்தும், வைத்தாவின் பெரிய குடும்பப் பராமரிப்பில், கரைந்துவிட்டது. ஆனால், வைத்தாவின் அக்காவுக்கு வேலை கிடைத்தது.

ஒரு பணக்காரக் குடும்பத்தில், அவருடைய தம்பியைப் போல, 'கைவண்ணம்' காட்டும் உத்தியோகம். இருபது வருஷ உத்தியோகத்துக்குப் பிறகு, பத்தாயிர ரூபாய் சேமிப்புடன், தம்பி வீட்டுக்கு மூன்றாண்டுகளுக்கு முன் வந்துவிட்டாள். காரணம், அந்தப் பணக்கார வீட்டுப் பெரியவர் போன பிறகு, அந்த வீட்டுச் சமையல் அடியோடு மாறியது. வைத்தாவின் அக்காவுக்கு புதிதாக எதுவும் கற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை.

தம்பியின் வீட்டுக்கு வந்ததும், அவள் சொன்னாள்: 'இந்தப் பணம் அம்பாவின் கல்யாணத்துக்கு, நல்லவனாகப் பார்...!'

கல்யாணத்துக்காக வைத்திருக்கும் பணத்தைக் கான்ஸருக் காகவா செலவழிக்க முடியும்? வைத்தாவை அடியோடு குற்றம் சொல்ல முடியாது. அவர் மனைவி வாழ்க்கை என்ற யதார்த்தத்தை எதிர்நோக்க வேண்டிய அவசியத்தை அவருக்கு இடித்துரைத்தாள்.

வயது வந்த பெண்ணுக்குத் திருமணம் செய்வது முக்கியமா, அல்லது எழுபது வயது கிழவிக்கு வைத்தியம் செய்யவேண்டியது முக்கியமா?

'எக்ஸிஸ்டென்ஷியல்' பிரச்சினை. வைத்தா, ஆரம்பத் தயக்கத்துக்குப் பிறகு, மனைவி சொல்வதை ஏற்றுக் கொண்டார்.

இதுதான் 'நிலைமை'. மார்பகப் புற்று நோய் என்று உறுதியாகிவிட்டால், வைத்தியம் செய்தாக வேண்டும். வாயுப் பிடிப்புதான் என்று சொல்லி, மருந்து கொடுத்தால், போதாதா?

கிராமத்தை விட்டு, தஞ்சாவூர் போய் மருத்துவப் பரிசோதனை என்றெல்லாம் ஏன் வீண் வேலை? இன்னும் சில தினங்களில் அம்பாவின் திருமணம் நிச்சயமாகக் கூடும்...

தம்பிமுத்து நாற்காலியிலிருந்து எழுந்தான். ஒன்றும் பேசாமல், கழுத்தில் மாலையாகச் சுற்றி வைத்திருந்த 'ஸ்டதஸ்கோப்பை' மேஜையின் மீது வைத்தான்.

''என்ன டாக்டர்... என் நிலைமை புரிஞ்சுதா?'' வைத்தா சற்றுத் தலையைச் சாய்த்து, தம்பிமுத்துவைக் கேட்டார்.

''எனக்கு நீங்க சொல்லறது புரியுது. ஆனா அந்த அம்மா வந்து கேட்டா, பரிசோதனை செய்துக்கிடறது நல்லதுதான்னு சொல்லுவேன்... நான் டாக்டர்... அதை மறந்துடாதீங்க...''

''அவ வந்து கேக்கலேன்னா?''

தம்பிமுத்து அவரை கோபத்துடன் பார்த்தான்.

''கோபப்படாதீங்க டாக்டர்... எனக்கு என் அக்கா பேரிலே பாசம் இருக்கத்தான் இருக்கு... ஆனா ஆத்துக்குப் போனா என் சம்ஸாராம், சும்மா விடமாட்டா... 'டாக்டர்கிட்டே சொல்லிட்டேளா, சொல்லிட்டேளா'ன்னு தொளைச்சு எடுத்துடுவா... அவ பேரிலேயும் தப்பில்லே... கல்யாணத்துக்கு அஞ்சு பொண்ணு இருக்கு...''

''பத்தாயிரம் ரூபாயை வச்சுகிட்டு, அஞ்சு பொண்ணுக்குக் கல்யாணம் செய்யப் போறீங்களா?''

'' 'மைக்' கடை நாணுதான் அம்பாவைப் பண்ணிக்கிறேங்கிறான், டாக்டர்...''

தம்பிமுத்து திடுக்கிட்டான்: ''அவனா? அவன் வடிகட்டின அயோக்கியன், அரசியல் வாதிகளுக்கு ஜால்ரா, அவனுக்கா கட்டிக் கொடுக்கப் போறேங்கிறீங்க... மை காட்!''

''என்னோட மத்தப் பொண்களுக்குக் கல்யாணம் செய்து வைக்கிறது தன்னோட பொறுப்புன்னு அவன் சொன்னான், டாக்டர்...?''

நாணுவை, தம்பிமுத்து அறிந்தவரை, அவன் கல்யாணம் செய்து வைக்கமாட்டான், 'தொழில்' நடத்துவான் என்று தோன்றிற்று.

அம்பாவை அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். நல்ல, கெட்டிக் காரப் பெண். பத்தாவது வரைப் படித்துவிட்டு, இரண்டு மூன்று இடத்தில் வேலை செய்துவிட்டு, பிடிக்காமல் இப்பொழுது வீட்டிலிருக்கிறாள்.

அவளுக்கு நர்ஸ் பயிற்சிக்குப் போக வேண்டுமென்ற ஆசை. ஆனால், பிராமணப் பெண் அந்த வேலைக்குப் போகக் கூடாதென்று

அவள் அம்மா தடுத்துவிட்டாள். அவளுக்கு அம்பா, நாணுவைத்தான் கல்யாணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்ற ஒரே பிடிவாதம்.

நாணு, வரதட்சிணையாகப் பத்தாயிரம் ரூபாய் கேட்டிருக்கக் கூடும்.

''என்ன டாக்டர்... ஒண்ணுமே சொல்ல மாட்டேங்கிறீங்க...?''

''அம்பாவுக்கு இப்பொ கல்யாணம் செய்து தான் ஆகணுமா? நர்ஸ் பயிற்சிக்குப் போனாள்னா, அவளுக்கே நல்ல வருமானம் வரும்... நல்ல பையனா பாத்துக் கட்டிக்கிறா... நாணுவைப் பத்தித் தெரிஞ்சும், அவனை மருமகனா வரணுங்கிறீங்களே, உங்களை என்ன சொல்லறது...?.''

''என் சம்ஸாரம் ஒரே பிடிவாதமா இருக்கா டாக்டர்... அம்பா பொணத்தையும் அதையும் தொடக்கூடாதுன்னு... நான் அடுப் படியிலே வேகறவன், வாயில்லாப் பூச்சி... என் ஆம்படையாளோட பேசி என்னாலே சமாளிக்க முடியாது...''

''சரி... சரி... உங்க அக்கா இங்கே வந்து கேட்டாங்கன்னா, நான் பொய் சொல்ல மாட்டேன்... நீங்க அவங்ககிட்டே என்ன பொய் வேணுமானாலும் சொல்லி எக்கேடு கெட்டுப் போங்க... தயவு செய்து, என் கோபத்தைக் கிளறாதீங்க... போயிட்டு வாங்க, எனக்கு வேலை இருக்கு...'' என்றான் தம்பிமுத்து.

இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு, எல்லா நோயாளிகளையும் பார்த்து முடித்தபிறகு, மதிய உணவுக்காக தம்பிமுத்து புறப்படும் போது, அம்பா வந்தாள்.

''என்னம்மா உடம்பு உனக்கு?'' என்று அவன் சிரித்துக் கொண்டே கேட்டான்.

''என்னோட அத்தைக்கு வெறும் வாயுப் பிடிப்புத்தானா, டாக்டர்?''

சுற்றி வளைக்காமல், விஷயத்துக்கு நேரடியாகவே வந்து விட்டாள் அம்பா.

''அப்பா அப்படிச் சொன்னாரா?''

''ஆமாம். நீங்க அப்படிச் சொன்னதா சொன்னார்.''

தம்பிமுத்து சில விநாடிகள் மௌனமாக இருந்தான்.

''என்ன டாக்டர்... ஏன் பேசாமெருக்கீங்க?''

''என்னை உங்கப்பா உங்க அத்தைகிட்டே அப்படிச் சொல்லச் சொன்னார். நான் சொல்ல முடியாதுன்னு சொன்னேன். அவர் நான் சொன்னதா தான் சொல்லப் போறதா சொன்னார்...''

''இதெ பத்தி உங்களுக்கு ஆட்சேபணை கிடையாதா, டாக்டர்?''

''உண்டு. நான் என்னம்மா செய்ய முடியும்?''

உங்க அத்தை வந்து 'கன்ஸல்ட்' பண்ணாங்க. வீங்கியிருக் கிறதைப் பாத்ததும், தஞ்சாவூர் போய் பரிசோதனை செய்துகிட்டா நல்லதுன்னு தோணிச்சு... அவங்ககிட்டே சொன்னா பயப்படு வாங்களேன்னு,, உங்கப்பாகிட்டே சொன்னேன். அவரு இப்படி 'ரியாக்ட்' பண்ணுவார்னு எனக்கு எப்படிம்மா தெரியும்...?''

''நான் என் அத்தை கிட்டே, பரிசோதனை செய்துண்டா நல்லதுன்னு நீங்க சொன்னதா சொல்லலாமா டாக்டர்?''

''தாராளமா சொல்லலாம்...''

'' 'கான்ஸர்'னு நினைக்கிறீங்களா, டாக்டர்?''

தம்பிமுத்து சற்றுதிடுக்கிட்டான். 'இந்தப் பெண்ணால் எப்படி வெட்டு ஒன்று, துண்டு இரண்டு என்று பேச முடிகிறது?'

''தெரியலே... எதுக்கும் பாத்திடறது நல்லது இல்லையா?''

அம்பா சிறிது நேரம் பேசாமல் நின்றாள்.

''எங்கம்மா பத்தி உங்களுக்குத் தெரியாது, டாக்டர்... அவ ராட்சசி... எங்க அத்தை எங்க குடும்பத்துக்காக ஓடா உழைச்சாங்க. எங்கேயோ யார் வீட்டிலியோ அடுப்படியிலே வெந்துண்டு, நாங்க நன்னா சாப்பிடணும்னு, பணம் அனுப்பிச்சிண்டிருந்தாங்க. டாக்டர்... இப்பொ அவங்களுக்கு வியாதின்னா, அந்தப் பணம் அவங்களுக்கு உபயோகப்படாமெ...''

அவன் இடைமறித்தான் ''எனக்கு எல்லாம் தெரியும்... நீங்க அத்தையைக் கூட்டி கிட்டு தஞ்சாவூருக்கு வாங்க. நானும் வரேன்... 'டெஸ்ட்' பண்ணிப் பார்த்திட்டு தேவையா இருந்தா, பட்டிணத்துக்குப் போய் கான்ஸர் இன்ஸ்டிடியூட்டிலே 'அட்மிட்' பண்ணுவோம். நான் நினைக்கிறது தப்பா இருக்கலாம், தப்பாத்தான். இருக்கணுங்கிறதுதான் என் பிரார்த்தனை... ஓ.கே...?''

''வைத்தியத்துக்கு எத்தனை செலவாகும், டாக்டர்?''

தம்பிமுத்து உடனே பதில் சொல்லவில்லை. அதுவரை நின்று கொண்டிருந்தவன். நாற்காலியில் உட்கார்ந்தான். சில விநாடிகள் மௌனத்துக்குப் பிறகு சொன்னான்: ''உங்க அத்தைக் கிட்டேருக்கிற

பத்தாயிரம், கான்ஸரா இருந்தா, வைத்தியத்துக்கு பத்தாது வைத்தியத்துக்கு வேற ஏற்பாடு என்னாலே பண்ண முடியும். ஆனா நான் வேற ஏற்பாடு செய்யறேன். உங்கப்பாவுக்கோ, உங்கம் மாவுக்கோ தெரிஞ்சா, இந்தப் பத்தாயிரத்தை நாணுகிட்டே கொடுத்துருவாங்க. உங்க கழுத்திலே சுருக்குப்போட... அதனாலே, அத்தை பணம் அத்தை வைத்தியத்துக்குத்தான்னு நீங்க உறுதியா சொல்லணும், சரியா...? அப்பொத்தான் அந்த அயோக்கியனைக் கட்டிக்கிறத்திலேர்ந்து நீங்க தப்பிச்சுக்கலாம், புரிஞ்சுதா?''

அம்பா, கண்களில் நீர் கசிய, டாக்டர் தம்பிமுத்துவை பார்த்தாள். உணர்ச்சி வயப்பட்ட நிலையில், அவளால் பேச முடியவில்லை.

அடுத்த நாள் விடியற்காலையில், கதவு தட்டப்படும் சப்தம் கேட்டு,தம்பிமுத்து எழுந்துபோய் கதவைத் திறந்தான்.

அம்பாவின் அத்தை!

''என்னம்மா இந்தக் காலையிலே வந்திருக்கீங்க; உடம்பு எப்படி இருக்கு...?''

''உள்ளே வரலாமா, டாக்டர்?''

''வாங்க... வாங்க...''

வாடி உலர்ந்திருந்த உடம்பு. ஆனால், கண்களில் ஒரு தீட்சண்யம் தெரிந்தது.

''உட்காருங்கம்மா...''

''இல்லே, வேணாம், வந்ததைச் சொல்லிட்டுப் போயிடறேன்.. எனக்குப் பரிசோதனையும் வேணாம், ஒண்ணும் வேணாம், டாக்டர். எனக்கோ எழுபது வயசாயிடுத்து. இதுவரையிலும் சாதிக்காத எதையும் புதுசா நான் ஒண்ணும் சாதிக்கப் போறதில்லே... அந்தப் பத்தாயிரம் அம்பா கல்யாணத்துக்குத்தான். என்ன வியாதியா இருந்தாலும், அது இருந்துட்டுப் போகட்டும்...''

அவளுக்குப் பேசும் போது மூச்சிறைத்தது. வீட்டில் பெரிய யுத்தம் நடந்திருக்க வேண்டுமென்று அவனுக்குத் தோன்றியது. அம்பா, அவளுடைய பெற்றோருடன் சண்டை போட்டிருக்கக்கூடும். அம்பாவின் அம்மா 'நா வண்ணம்' அந்தக் கிராமத்தில் பிரஸித்தம். மகள் மீதுள்ள கோபத்தையெல்லாம் நாத்தனாரிடம் காட்டி யிருப்பாள்.

அம்பாவின் கல்யாணத்தை தடுக்க அவரும், அம்பாவும் சேர்ந்து போட்டிருக்கும் இத்திட்டத்தைப் பற்றிக் கூறலாமா என்று அவன் ஒருகணம் யோசித்தான். ஆனால், இதற்கு அவள் உடன்படுவாளோ என்ற சந்தேகம் அவனுக்கு வந்தது.

''தோ பாருங்கம்மா, உங்களுக்குக் கடவுள் நம்பிக்கை இருக்கு இல்லையா, கடவுள் அம்பாவின் கல்யாணம் நடக்கும்படியா பாத்துப்பாரு. இந்தப் பணம் உங்க வைத்தியச் செலவுக்குத்தான், கவலைப்படாதீங்க...''

''அந்தக் கடவுள் என் வைத்தியச் செலவை பாத்துக்கட்டுமே...''

இவ்வளவு சுலபமாக மடக்கப்படுவோமென்று தம்பிமுத்து எதிர்பார்க்கவில்லை.

''எது இப்பொ முக்கியம்னு கடவுளுக்குத் தெரியும்மா... இப்பொ முக்கியம், உங்க வைத்தியம். உங்களுக்கு ஒரு வியாதியுமே இல்லாமெ இருக்கலாம், பரிசோதனை செய்துக்கிறதிலே என்ன தப்பு...''

அம்பாவின் அத்தை சிறிது நேரம் பேசாமல் நின்றாள். அவன் கூறியதை அவள் ஏற்றுக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று அவனுக்குப் பட்டது.

''அம்பா மனசை உங்களாலே மாத்த முடியாதா, டாக்டர்...? எனக்காக அவ, அவளை பெத்தவாளோட இப்படியா சண்டை போடணும்?''

''இது உங்க வீட்டுப் பிரச்னை.. என்னாலே குறுக்கிட முடியாது...''

''நீங்க சொல்லித்தானே அவ இப்படி வழக்காடறா, டாக்டர்... உங்க நல்ல எண்ணமும் எனக்குப் புரியறது, அவளோட நல்ல எண்ணமும் எனக்குப் புரியறது, நான் எலும்பும் தோலுமா ஆயிட்டேன், எதற்காக இந்த உசிரைப் பிடிச்சுண்டிருக்கணும்னு தோணறது. தயவு செய்து நீங்க...''

தம்பிமுத்து குறுக்கிட்டார். ''என்னாலே முடியாது, மன்னிச்சுக்கங்க...''

சில வினாடிகள் சிலையாக நின்றவள் போய்விட்டாள்.

தஞ்சாவூர் வர இவள் சம்மதிப்பாளா? என்று அவனுக்குச் சந்தேகம் வந்தது.. வர மறுத்துவிட்டால்...? அம்பாவிடம் பேசி, அவள் அத்தையை எப்படியாவது இதற்குச் சம்மதிக்கச் செய்ய

வேண்டும். இது புற்று நோய்தான், சந்தேகமில்லை. புற்றுநோய் என்று தெரிந்தும், ஒரு நோயாளி வைத்தியம் செய்துகொள்ள மறுத்தால், டாக்டரின் கடமை என்ன?

புற்று நோய் ஆரம்ப நிலையிலிருந்தால், குணமாக்கி விட முடியும். அது ஆரம்ப நிலையிலிருந்து, அவள் வைத்தியம் செய்துகொள்ள மறுப்பதை அவன் அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டு சும்மா இருந்து விட்டானானால், அவன் கொலைக்கு உடந்தை என்று அர்த்தம்.

அடுத்த நாள் அவன் வயலோரமாக உலாவச் சென்றபோது, அம்பா எதிரே வந்தாள்.

அவன் அவளைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்தான்.

''அத்தை நேத்திக்கு உங்களைப் பாக்க வந்தாளா?''

''ஆமாம்...''

'' 'இந்தப் பணம் உன் கல்யாணத்துக்காகத்தாண்டி'ன்னு ஒரேயடியா கெஞ்சினா... நான் சொன்னேன், அந்த நாணு அயோக்கியனைக் கல்யாணம் பண்ணிக்க மாட்டேன்னு... அதுக்குள்ளே என்னோட அம்மா என் பேரிலே பாஞ்சு, 'என்னடி பண்ணான் அவன்? அவனுக்குப் பெரிய மனுஷ சகவாஸம் இருக்குன்னு பொறாமையினாலே கண்டவா கண்டபடி பேசுவா... அவனைத்தான் நீ கல்யாணம் பண்ணிண்டாகணும், அதுக்குத்தான் உங்க அத்தைப் பணம், அத்தை மனசை நோக்கும்படியா செய்யாதே'ன்னா... அத்தை பேரிலே இவ்வளவு கரிசனமான்னு எனக்குச் சிரிப்பா வந்தது... நான் அத்தைகிட்டே கண்டிப்பா சொல்லிட்டேன், அத்தே, உங்க பணம் உங்க வைத்தியத்துக்குத்தான். நான், நீங்க, டாக்டர் தம்பிமுத்து மூணு பேரும் நாளைக்குத் தஞ்சாவூர், போறோம்... வேற பேச்சே இல்லே, அப்படின்னு... என்ன டாக்டர், நான் சொன்னது, சரிதானே...?''

''சரிதான், உங்க அத்தை என்ன சொன்னாங்க?''

அப்பொ ஒண்ணும் சொல்லலே... அப்புறம் அம்மா இல்லாதபோது தனியா வந்து பேசினா... 'நாணுவை வேணாம்னா வேற யாரையாவது, நல்லவனா பாத்துக் கல்யாணம் பண்ணிக்கக் கூடாதா'ன்னு கேட்டா.. நான் படிக்கப் போறேன் அத்தேன்னு சொன்னேன்''.

அவளுக்குச் சற்று மூச்சு வாங்குவதுபோல் தோன்றிற்று...

''சரி... அப்புறம் 'கிளினு'க்குக்கு வாங்க, பேசிக்கலாம்'', என்றான் தம்பிமுத்து.

''இல்லே, டாக்டர்... சொல்லிடறேன்... 'உங்க வைத்தியச் செலவுக்கு டாக்டர் ஏற்பாடு பண்றார்... ஆனா இது அம்மாவுக்குத் தெரியக்கூடாது, உங்க பத்தாயிரத்தைதான் வைத்தியத்துக்குச் செலவழிச்சமாதிரி காமிக்கணும், அப்பதான் நாணுகிட்டேயிருந்து என்னால் தப்பிக்க முடியும் என்று உண்மையை சொல்லிட்டேன் டாக்டர்''

தம்பி முத்து சற்று திடுக்கிட்டான்.

''நீங்க இப்பிடி சொன்னதும் அவங்க என்ன சொன்னாங்க?'' என்று கலவரமடைந்த நிலையில் குரலில் ஏற்றமிறக்கத்துடன் அவன் கேட்டான்.

'ஒண்ணுமே சொல்லலே... கொஞ்ச நேரத்துக்கப்புறம் புன்னகை செஞ்ச மாதிரி இருந்தது...''

''அப்பொ நம்ம ஏற்பாட்டுக்கு அவங்க சம்மதம்னு அர்த்தம். அப்பொ தஞ்சாவூர் போக ஏற்பாடு செய்யலாம்...''

''செய்யலாம் டாக்டர்...''

அம்பாவின் பெற்றோரை குற்றம் சொல்ல முடியுமா? நடுத்தரத்துக்கும் மிகக் கீழான நிலையிலிருக்கும் பெரிய குடும்பம். நாசூக்கான தார்மீக உணர்வுகள் என்ற ஆடம்பரம் அவர்களுக்குக் கட்டி வருமா? அம்பாவின் அத்தை, வாழ்க்கை அவளை இப்படி நடத்தியிருப்பதற்கு, இவ்வளவு நல்லவளாக இருப்பதுதான் ஆச்சர்யம்.

அப்பொழுது வாசற் கதவு தட்டப்படும் சப்தம் கேட்டது.

யார் இந்த நேரத்தில்?

தம்பிமுத்து எழுந்து விளக்கைப் போட்டான்.

மணி 11.30

அவன் வாசற் கதவைத் திறந்தான். அம்பாவின் அத்தை!

அவள் மௌனமாக உள்ளே நுழைந்தாள்.

''என்னங்க, இது?''

''பணம். பத்தாயிரம் ரூபா, ஆத்திலேயிருந்தா அம்பாவுக்குக் கிடைக்காது... உங்ககிட்டேத்தான் இது பத்திரமா இருக்கணும்.. டாக்டர், உங்களைத்தான் நான் நம்பறேன்... சரி அம்பாவை பாத்துக்கோங்கோ... நான் வரட்டுமா?''

அவன் ஏதோ பேச ஆரம்பிப்பதற்குள், அவள் போய்விட்டாள்.

இன்னும் விடியவில்லை.

அதற்குள் மறுபடியும் கதவு தட்டப்படும் சப்தம்.

தம்பிமுத்து அப்பொழுதுதான் தூங்க ஆரம்பித்திருந்தான். சிறிது எரிச்சல் உணர்வு முகத்தில் தோன்ற, வாசற் கதவைத் திறந்தான்.

வைத்தாவும், அவர் மனைவியும்!

''எங்கக்காவைக் காணோம், இங்கே வந்தாளா?'' என்றார் வைத்தா படபடத்த குரலில்.

என்ன பதில் சொல்வது? இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் பொய்தான் உண்மை.

''வரலியே...''

''எங்கே போயிருப்பா? பணத்தையும் எடுத்துண்டு போயிட்டாளே படுபாவி...'' என்றாள் வைத்தாவின் மனைவி.

''எனக்கு ஒரே கவலையாயிருக்கு, டாக்டர்...'' என்றார் வைத்தா.

''பணம் போயிடுத்துடுன்னா?''

''என் பொண்டாட்டி கிடக்கிறா டாக்டர், அவளுக்கு பணந்தான் முக்கியம்... வியாதிக்காரி இப்படி சொல்லாமெ கொள்ளாமெ, எங்கே போயிருப்பா?''

''தஞ்சாவூருக்கு அனுப்பிச்சிருப்பார் உங்க டாக்டர்..'' என்றாள் வைத்தாவின் மனைவி.

''இதோ பாரும்மா... என்னை அநாவசியமா இந்த வம்பிலே இழுக்காதீங்க... இது உங்க குடும்பப் பிரச்னை. அந்தம்மா வைத்தியம் பண்ணிகிட்டா என்ன, பண்ணாமிருந்தா எனக்கென்ன? தயவு செய்து வெளியிலே போங்க, எனக்குக் கோபம் வராது, வந்தா, உங்களாலே தாங்கிக்க முடியாது.''

இதுவரை தம்பிமுத்து குரலை உயர்த்தி இவ்வாறு பேசிய தில்லை.

அவர்கள் போன பிறகு, அசதியினாலா, கோபத்தினாலா, எதனால் ஏற்பட்டது இந்தக் களைப்பு உணர்வு என்று யோசித்தவாறு, அவன் கட்டிலில் சாய்ந்தான்.

அம்பாவின் அத்தை, பரிசோதனை செய்து கொள்ளத் தயாராக இல்லை. அம்பாவுக்கு அவளால் எந்தப் பிரச்னையும் வரக்கூடா தென்று வீட்டை விட்டே போய்விட்டாள். எங்கே போயிருக்கக் கூடும்?

வேறொரு வீட்டில் வேலை செய்வதற்காகவா? இந்த உடம்புடன் அவளால் வேலை செய்ய முடியுமா? பத்தாயிரம் ரூபாயை அவனிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு அவள் போய்விட்டாள்!

'டாக்டர்,' உங்களைத்தான் நான் நம்பறேன் அம்பாவைப் பாத்துக்கோங்கோ!''

இதற்கு என்ன அர்த்தம்...? இதைப்பற்றி யோசித்த போது, அவன் திடுக்கிட்டான்! பத்தாயிரம் ரூபாயை எதற்காக அவனிடம் அவள் கொடுக்க வேண்டும்?

நாலு கிராமம் தள்ளி ஒரு சின்ன ஊரிலிருந்த பாழுங் கிணற்றில், அம்பாவின் அத்தை நிம்மதியான மீளா உறக்கத்தில் இருந்தாள் என்ற தகவல், இரண்டு நாட்கள் கழித்து வந்ததும், அம்பாவின் அத்தை திருக்குறள் படித்திருக்கக் கூடுமோ என்ற சந்தேகம் தம்பிமுத்துவுக்கு வந்தது.

★ ★ ★